

[Arne Melchior]

så vismændene har udtalt deres skepsis overhovedet over for skattelettelser, at vi så mener at måtte blive derved.

Og så er der boligskatterne. Dem får I mere og mere at høre om. Lejeværdien og især de amtskommunale grundskatter vil vi ihærdigt blive ved med at kæmpe for at få inddraget i kompromiser. Igen: Vi møder ikke kompromisløst, vi møder ikke ultimativt, men vi møder for at nå nogle resultater.

Det vil være meget afgørende for vores holdning til de forskellige sider i salen, hvordan det går med vort berømte 15.000 kroners forslag, som hidtil ikke har kunnet gennemføres. Det kommer til første behandling på ny i næste uge.

Det har fire indlysende, store kvaliteter: Det er i høj grad jobskabende – mere end nogen anden foranstaltning kan tænkes at være. Det bekæmper sort arbejde. Det højner boligstandarden. Og det er i værste fald statsfinansielt neutralt, formentlig positivt.

Over for dette kommer så både hr. Lykkesoft og finansministeren, der siger, at de ikke rigtig kan lide fradrag, men helst vil have dem afskaffet. O.k., forslaget har også dette, skal vi sige minus ved sig. Men man kan da ikke være så ideologisk, så principfast, at et forslag med så indlysende fordele for så mange vigtige samfundsområder af ideologiske grunde skal kules ned i stedet for at nyde fremme. Det er principrytteri af værste skuffe.

I øvrigt skal jeg sige, at CD jo ikke er en stor ven af væsentligt øget brugerbetaling. Også her møder vi pragmatisk. Der kan være områder, hvor det kan begrænse forbruget at indføre det. Men vi er først og fremmest opmærksomme på og beder finansministeren være det, at øget eller ny brugerbetaling, hvis ikke det følges nøjagtigt med skatte- eller afgiftslettelser – og det har ikke været tilfældet i de tidligere brugerbetalingstryk, som vi har set den tidligere regering pålægge os alle sammen – så betyder nyt skattestryk, nyt afgiftstryk. Staten løber fra det, pålægger borgeren udgiften, men letter i øvrigt ikke borgeren skatte- og afgiftsbyrden. Det kalder jeg ikke nogen særlig venlig forbrugerpolitik.

I øvrigt skal jeg henvise til, at når den store buket af forslag kommer for i næste uge, vil fru Bente Juncker redegøre for de enkelte ingredienser.

I går havde jeg en god oplevelse. Jeg var til åbningen, hvor også den allestedsnærværende

undervisningsminister førte ordet, af et eksperimentarium ude på Strandvejen i den gamle Tuborghal. Det var en dejlig oplevelse. For det første var alle pladser besat. For det andet hørte man nøje efter, hvad talerne sagde. Alene det – og så var det oven i købet gode talere.

Jeg kan anbefale alle at gå ud og se på dette eksperimentarium. Men jeg kunne ikke lade være at tænke på, at vi også her giver os i kast med et eksperiment, nemlig at få denne temmelig vakkelvorne regering til at fungere – og jeg har tilsagt, i hvor høj grad vi vil bistå den med at gøre det, men det er et stort eksperiment. Jeg vil anbefale alle at gå ud og prøve nogle af tingene og anvende samme metode, som man skal anvende derude, herinde. Det forudsætter nemlig, at man kender og respekterer naturlovene, herunder aritmetikkens love, og at man møder med et opladt og legeivrigt sind og med stor fleksibilitet og kombinationsevne.

Jeg tilønsker både regeringen og oppositionen, at vi i fællesskab skal være i stand til at mobilisere mange af disse gode kræfter.

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (FP):

Hr. Arne Melchior indledte med at fortælle, at både hr. Fischer og jeg havde omtalt den ene og den anden fløj i Folketinget. Jeg tror desværre nok, der er forskel, når vi gør det; jeg tror, der er forskel selv i hr. Fischers opfattelse og i min opfattelse.

Men jeg kan da godt prøve at forklare, hvor Socialdemokraterne efter min bedste overbevisning står rent politisk, og hvor de borgerlige står. Det, jeg synes er utrolig svært, er at forklare, hvor CD egentlig står.

Det har altid faldet, jeg tror samtlige folketingspolitikere utrolig svært at finde ud af, hvor CD egentlig befandt sig, bortset fra denne meget brugte sætning: på midten i dansk politik.

I den forbindelse vil jeg gerne sige, at Fremskridtspartiet ikke ønsker at medvirke til at være på midten i dansk politik. Vi synes, der er trængsel inde på midten. Vi har fortsat ikke noget imod at være det parti, som forsøger at holde den borgerlige regering væk fra socialismens favntag. Og vi synes fortsat, der er et favntag af socialister både i det danske Folketing og i det, som vi oplever ude i samfundet. Vi bryder os ikke om det samfund, som er blevet mere og mere omklamret af staten – også under den borgerli-